

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Mörtlovou v hlavním líčení konaném dne 29.6.2017 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v **[obec]**, skladník firmy **[právníká osoba]**, **[obec]**, trvale bytem **[adresa obžalovaného]**, okres **[okres]**,

u znává se vinným, že

1)

a)

dne 20.2.2014 v **[obec]**, při sjednávání smlouvy o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření s **[právníká osoba]**, se sídlem **[adresa]**, **[ICO]**, uvedl do potvrzení o příjmu, které sám podepsal, že je zaměstnán jako vedoucí skladu a dosahuje čistý měsíční příjem ve výši 21.500 Kč, ačkoli byl v uvedené době veden v evidenci uchazečů o zaměstnání Úřadu práce ČR a nebyla mu poskytována podpora v nezaměstnanosti, a na základě takto nepravdivých údajů s ním byla dne 3.3.2014 pod **[číslo]** označenou společností sjednána smlouva o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření a dne 7.3.2014 mu byl poskytnut meziúvěr ve výši 835.000 Kč, který dne 31.7.2014 předčasně splatil z úvěrových prostředků poskytnutých mu na základě další uzavřené smlouvy popsané pod bodem 1c),

b)

dne 8.4.2014 v **[obec]**, okres **[okres]**, při sjednávání smlouvy o poskytnutí spotřebitelského úvěru se společností **[právníká osoba]**, (nyní nástupnická **[právníká osoba]** **[anonymizována tři slova]** se sídlem **[adresa]**, **[země]**) ke svým osobním poměrům uvedl, že je OSVČ se zaměřením na obchodní

činnost a stavební úpravy a dosahuje čistého měsíčního příjmu ve výši 33.000 Kč, ačkoli byl v rozhodné době veden jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce a nebyla mu poskytována podpora v nezaměstnanosti, pouze příspěvek na živobytí ve výši 7.626 Kč, a na základě takto nepravdivě uvedených údajů s ním byla dne 17.4.2014 uzavřena smlouva o spotřebitelském úvěru [číslo] poskytnut úvěr ve výši 640.986 Kč, který dne 8.8.2014 předčasně splatil za použití meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření s [právnícká osoba], který byl sjednán dne 24.7.2014 pod [číslo]

c)

dne 25.6.2014 v okrese [okres], při sjednávání smlouvy o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření s [právnícká osoba], se sídlem [adresa], předložil jí podepsané potvrzení o příjmu, obsahující nepravdivé údaje osvědčující, že je zaměstnán u firmy [jméno] [příjmení] [jméno] - [anonymizováno] systémy a dosahuje čistý měsíční příjem ve výši 29.620 Kč, a které je opatřeno razítkem této firmy a podpisem neurčené osoby, ačkoli byl v uvedené době veden v evidenci uchazečů o zaměstnání Úřadu práce ČR a nebyla mu poskytována podpora v nezaměstnanosti, a na základě takto nepravdivých údajů s ním byla dne 24.7.2014 pod [číslo] označenou společností sjednána smlouva o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření a následně poskytnut překlenovací meziúvěr ve výši 2.700.000 Kč, který splácí,

2)

od 18.6.2013 do 31.1.2015 v [obec], okres [okres], jako žadatel a současně příjemce dávky hmotné nouze - příspěvku na živobytí, nesplnil zákonnou povinnost podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, tím, že úřadu práce jako orgánu pomoci v hmotné nouzi neoznámil stav a změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl, ačkoli byl opakovaně o této povinnosti poučen, konkrétně úřadu práce neoznámil, že

v období od června 2013 do října 2014 v jedenácti případech postupně převzal finanční hotovost od dcery [jméno] [příjmení], [datum narození], v celkové výši 111.000 Kč,

dále že v období od února 2014 do května 2014 a od července 2014 do září 2014 v šestnácti případech postupně převzal jednak v hotovosti, jednak na základě bezhotovostního převodu od [jméno] [příjmení], [datum narození], na svůj účet vedený u [právnícká osoba] půjčky v celkové výši 336.000 Kč,

dále že v měsíci dubnu 2014 získal finanční částku 620.961,26 Kč ze spotřebitelského úvěru od společnosti [právnícká osoba] poskytnutou formou bezhotovostního převodu na jeho účet vedený u [právnícká osoba],

dále že v době od 22.5.2014 do 17.7.2014 ve třech případech převzal formou bezhotovostního převodu na svůj účet vedený u [právnícká osoba], finanční částky v celkové výši 450.000 Kč od [jméno] [příjmení], [datum narození],

pracovníkům úřadu práce rozhodujícím o nároku na dávku hmotné nouze tak zamlčel majetek a opakující se příjmy, případně neoznámil jejich získání v dalším posuzovaném období, v důsledku čehož byla nesprávně posouzena jeho sociální situace a způsobil tak neoprávněnou výplatu dávek hmotné nouze - příspěvku na živobytí v celkové výši 123.623 Kč, a takto jednal ke škodě Úřadu Práce ČR, krajská [pobočka] [anonymizováno],

tedy

ad 1 a), b), c)

při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje,

ad 2)

ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchal

ad 1a), b), c)

pokračující přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku,

ad 2)

přečin podvodu podle § 209 odst. 1,3 tr. zákoníku,

a zato se odsuzuje

podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na 16 (šestnáct) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 36 (třicet šest) měsíců.

Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Odůvodnění:

Na obžalovaného [celé jméno obžalovaného] byly Okresním státním zastupitelstvím v Táboře podány původně dvě samostatné obžaloby (Zt 408/2015 a Zt 413/2016). Usnesením Okresního soudu v Táboře ze dne 24.2.2017 byly tyto postupem dle § 23 odst. 3 tr. řádu spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí.

V hlavním líčení vyslechl soud obžalovaného [celé jméno obžalovaného], dále svědky [jméno] [příjmení], Bc. [jméno] [příjmení], dceru obžalovaného [jméno] [příjmení], svědkyni [jméno] [příjmení], pracovnice Úřadu práce, kontaktního pracoviště [obec], svědka [jméno] [příjmení] a provedeny byly důkazy listinného charakteru. Po zhodnocení takto provedených důkazů dospěl soud k závěru, že je na místě rozhodnout v této věci odsuzujícím rozsudkem. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] byl uznán vinným v plném rozsahu skutky uvedenými ve shora uvedených obžalobách. Soud tak učinil z následujících níže uvedených důvodů:

Obžalovaný se v podstatě téměř ani k jednomu z jednání, pro která byl postaven před soud, v plném rozsahu nedoznal. Shrnuto, bylo mu kladeno za vinu, že jednak při sjednávání ve výroku uvedených úvěrových smluv (bod 1.) uváděl nepravdivé údaje o svých zaměstnáních a příjmech a za takové situace mu byl poskytnut úvěrovými společnostmi úvěr, dále mu bylo kladeno za vinu, že v době uvedené shora v bodě 2. rozsudku uváděl nepravdivé údaje, či některé rozhodné skutečnosti zamlčel, resp. nesplnil svou zákonnou oznamovací povinnost dle zákona o pomoci v hmotné nouzi, kdy příslušnému úřadu práce neoznámil stav a změny ve skutečnostech rozhodných pro vznik a trvání nároku na dávku hmotné nouze, její výši nebo výplatu a neoprávněně tak získal na shora uvedené dávkce ve shora citovaném období celkem částku 123.623 Kč. Viněn je tak jednak z přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku a jednak z přečinu podvod podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku.

Obžalovaný se ve vztahu ke skutkům, které byly posouzeny jako dílčí útoky pokračujícího přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku (tedy jednání pod body 1 a) - c) shora uvedeného rozsudku) hájil zejména tím, že při sjednávání jednotlivých úvěrových smluv vědomě žádné nepravdivé údaje neuváděl.

Bod 1 a) rozsudku:

K jednání pod bodem 1a) rozsudku obžalovaný zejména uvedl, že o tuto půjčku žádal na doporučení svého známého [jméno] [příjmení], který mu setkání s [jméno] [příjmení]

zprostředkoval, a to s tím, že půjde o bezpříjmový produkt, u kterého se nebude muset dokládat příjem a že půjčku dostane jakoby zpětně na základě proplacených stavebních faktur. O tom, že v té době byl obžalovaný na úřadu práce, [příjmení] věděl a tehdy se setkali on, [příjmení] a [příjmení] u [příjmení] v kanceláři v [obec]. [příjmení] [příjmení] z ČMSS mu zopakovala informaci, že se jedná o bezpříjmový produkt, že nemusí prokazovat příjem, že do papírů stačí vyplnit pouze příjem o posledním zaměstnání, takže jí obžalovaný nahlásil, že byl vedoucím skladu ve [právnícká osoba] a výši průměrného platu. Uvedl, že [příjmení] věděla, že je veden na ÚP a obžalovaný jí i řekl, že momentálně žádné zaměstnání nemá. Na to mu ona řekla, že jde o „bezpříjmovku“, takže to nevadí. V kanceláři u [příjmení] prý [příjmení] si dělala pouze poznámky do bloku a chtěla podepsat dole jenom tiskopis s tím, že si to posléze vyplní sama na základě údajů, které jí obžalovaný nadiktoval. Dokládal jí faktury za stavbu domu. Úvěr mu byl poskytnut a i když v té době neměl žádný příjem, úvěr splácel z další půjčky a z půjčky, kterou měl od [příjmení] a měl i něco půjčené od dcery.

Přestože se obžalovaný k tomuto jednání nedoznal, je z jeho spáchání spolehlivě usvědčován výpovědí svědkyně [příjmení] (té zejména), svědkyně [jméno] [příjmení], jakož i celou řadou důkazů listinného charakteru. Svědek [příjmení] [jméno] [příjmení], který v hlavním líčení vypovídal jako svědek, sice potvrdil, že obžalovaný, s nímž se zná již celou řadu let, se na něj někdy začátkem roku 2014 obrátil s tím, že by potřeboval úvěr, ovšem současně sdělil, že není schopen prokázat příjem, takže mu svědek [příjmení] sám nemohl vyhovět (má sice tzv. tipařskou smlouvu, ale vzhledem k té absenci příjmu obžalovanému žádný produkt nemohl nabídnout), takže jej odkázal na svědkyni [příjmení]. Potvrdil také, že obžalovaný se se [příjmení] setkal u něj v kanceláři, do jejich jednání ovšem svědek nijak nezasahoval, měl tam své klienty, kterým se věnoval. Neví tedy, co bylo při tom jejich setkání sepsáno a jaké dokumenty a jak byly vyplněny, ani to, o čem se spolu bavili. Nikdo další ale u jejich jednání podle svědka přítomen nebyl. Dodal, že [příjmení] před setkáním v [obec] uvedl, že [celé jméno obžalovaného] potřebuje úvěr bez prokázání příjmu. Kdyby v té době byl obžalovaný zaměstnán, mohl příslušný úvěr sjednat přímo se svědkem [příjmení]. Svědkyně [jméno] [příjmení], dcera obžalovaného, která také uzavírala obdobnou úvěrovou smlouvu, rovněž tvrdila, že svědkyně [příjmení] při setkání v [obec] chvátaala, takže některé formuláře se vyplnily částečně a některé vůbec, na ně se s otcem pouze podepsali a [příjmení] jim měla říci, že je potom tzv. dovyplní. Údaje o příjmu s otcem prý nevyplňovali, protože ani jeden nebyli zaměstnaní a [příjmení] věděla, že jsou s otcem bez práce. Svědkyně [jméno] [příjmení], která byla rovněž v hlavním líčení vyslechnuta, a vypovíдалa tedy rovněž pod sankcí trestního stíhání pro přečin křivé svědecké výpovědi, však obhajobu obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a rovněž tak výpověď jeho dcery [jméno] [příjmení] zcela vyvrátila, neboť vypověděla, že svědek [příjmení] je pouze zprostředkovatel pro ČMSS, za což mu náleží od ČMSS příslušná odměna. Jmenovaný mu zprostředkoval kontakt na obžalovaného [celé jméno obžalovaného], zhruba před 3 roky. I ve vztahu k prvému úvěru, o který prostřednictvím [příjmení] od ČMSS obžalovaný žádal, jí při setkání uvedl, že je zaměstnán. Rozhodně od obžalovaného nezaznělo, že je evidován na ÚP. V tomto prvním případě postačilo, když údaj o zaměstnání obžalovaný uvedl do tiskopisu žádosti o úvěr a nebylo třeba jej dokládat. Takovéto prohlášení nikdo nikde neověřuje. Údaj o tom, kde pracuje, vyplňovala do tiskopisu svědkyně na základě toho, co jí oznámil obžalovaný při té schůzce v [obec], obdobně to proběhlo s jeho dcerou [jméno] [příjmení], která rovněž žádala o poskytnutí úvěru. Rozhodně se podle svědkyně nestalo, že by ona sama do tiskopisů vyplnila něco jiného, než uváděl obžalovaný. Svědkyně dále vyloučila, že by jí snad svědek [příjmení] cokoli dalšího o obžalovaném [příjmení] říkal ve vztahu, zda někde pracuje, pouze jí sdělil, že [celé jméno obžalovaného] potřebuje úvěr ze stavebního spoření, že něco dělal na baráku. Atmosféra při prvním setkání s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] v [obec] nebyla nikterak časově napjatá. Vše, co potřebovali, s obžalovaným vyřešili. Rovněž vyloučila, že by obžalovanému sdělovala, že postačí uvést údaj o nějakém posledním zaměstnání.

Výpovědi svědkyně [příjmení] a v podstatě i výpovědi svědka [příjmení] je vyloučena obhajoba obžalovaného, že tento podepsal prázdné formuláře, do kterých pak podle něj svědkyně [příjmení] vpisovala nepravdivé údaje. V první řadě toto nepůsobí ani samo o sobě věrohodným dojmem, protože se nezdá vůbec logické, proč by toto obžalovaný podstupoval a rovněž tak, proč by se takto zachovala svědkyně [příjmení] (která toto samozřejmě popírá). Svědek [příjmení], který byl rovněž jednání v [obec] přítomen, neboť toto se odehrálo u něj v kanceláři, nic takového, co by svědčilo o tom, že takto bylo postupováno, nevyprávěl, naopak se vyjádřil tak, že je pravidlem, že veškeré dokumenty zpravidla bývají sepisovány a vypisovány najednou. Kromě výpovědi dcery obžalovaného [jméno] [příjmení] tedy nic dalšího nepotvrzuje verzi obžalovaného. U svědkyně [jméno] [příjmení] lze pro vztah k obžalovanému a také proto, že i ona sama je pro obdobný čin trestně stíhána, zcela evidentně shledat snahu napomoci obžalovanému. Navíc, obžalovaný také uvedl, že jeho manželka se nikdy žádných jednání se [příjmení] neúčastnila a byl-li třeba někde nějaký její podpis, nosil jí dokumenty podepsat domů, takže příslušný formulář musel mít skutečně obžalovaný doma a měl tak možnost si jej patřičně přečíst, prostudovat a vyplnit a zjistit tak, co svým podpisem stvrzuje. Ani svědek [příjmení] (který si na nic takového nepamatuje), ani svědkyně [příjmení] rozhodně nehovoří o tom, že při setkání v [obec] probíhala schůzka [příjmení] s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] v nějakém časovém presu, jak se snaží tvrdit obžalovaný a jeho dcera. To rovněž vyvrací obhajobu obžalovaného.

Ohledně tohoto jednání obžalovaného byly prováděny i důkazy listinného charakteru. Žádostí o poskytnutí meziúvěru ze dne 20.2.2014 (č.l. 401-402 spisu) je prokázáno, že obžalovaný spolu se svou manželkou žádali o poskytnutí meziúvěru u ČMSS za účelem splacení úvěru/půjčky/dlhu. Z žádosti mimo jiné plyne skutečně, že byla sepisována se svědkyní [příjmení], která to svým podpisem v závěru této listiny stvrzuje a potvrzuje to i ve své svědecké výpovědi. V údajích o obžalovaném je uvedeno, že tento dosahuje příjmu 21.500 Kč. Součástí této žádosti byla listina nazvaná jako Potvrzení o příjmu na č.l. 399 p.v., v níž je mimo jiné uvedeno, že obžalovaný pracuje jako vedoucí skladu se shora uvedeným příjmem od 1.6.2005, tato listina obsahuje podpis obžalovaného u data 20.2.2014 dole na tomto dokumentu. Z přehledu událostí ke smlouvě o stavebním spoření [číslo] návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření plyne, že návrh na uzavření smlouvy je datován dnem 14.2.2014 (je založen na č.l. 400) a že k uzavření této smlouvy došlo dne 14.2.2014 s cílovou částkou 835.000 Kč. Z toho tedy plyne, že předtím, než obžalovaný o meziúvěr žádal, uzavřel shora uvedenou smlouvu o stavebním spoření. Z dalších listin na č.l. 408-417 plyne, že úvěr byl obžalovanému 7.3.2014 skutečně poskytnut a následně byl jím dne 31.7.2014 předčasně splacen, a to z úvěrových prostředků poskytnutých mu na základě další uzavřené úvěrové smlouvy (jak plyne z výpovědi obžalovaného a svědkyně [příjmení], šlo o úvěr poskytnutý ČMSS, o němž je pojednáno v bodě 1c) tohoto rozsudku). Pozoruhodná je listina na č.l. 412, nazvaná jako uznávací prohlášení, z jejíhož obsahu plyne, že účast svědka [příjmení] [jméno] [příjmení] na finančních záležitostech obžalovaného, které vyústily v uzavření smlouvy o stavebním spoření a v žádost o poskytnutí meziúvěru, byly nepochybně mnohem větší než to, že svědek [příjmení] dal coby tipař doporučení obžalovanému, aby kontaktoval svědkyni [příjmení]. V tomto uznávacím prohlášení, jež tvořilo podklad pro žádost o poskytnutí meziúvěru, je totiž uvedeno, že obžalovaný uznává svůj dluh ve výši 835.000 Kč vůči právě [jméno] [příjmení], a to s tím, že mu je dotyčný [příjmení] půjčil dne 1.5.1999 na přestavbu rodinného domu obžalovaného a obžalovaný se zavázal mu je splatit nejpozději do 30.4.2014. Tato částka se shoduje s cílovou částkou shora uvedené smlouvy o stavebním spoření. Je otázkou, zda toto se zakládalo na pravdě, anebo bylo toliko, „umělé“ vytvořeno pro účely poskytnutí úvěru obžalovanému. Není to však otázkou, která by měla posuzována v tomto trestním řízení.

Podstatné pro závěr, zda se svým jednáním dopustil obžalovaný nějakého protiprávního trestně postížitelného jednání je rozhodující skutečnost, že obžalovaný v žádosti o úvěr skutečně nepravdivě prohlásil, že v době, kdy o úvěr žádal, je zaměstnán a dosahuje příjmu ve výši 21.500 Kč. Vzhledem k tomu, že v té době nikde nepracoval a byl evidován na úřadě práce jako

nezaměstnaný (viz blíže k tomu jednak jeho vlastní tvrzení a také např. zpráva na č.l. 63 připojeného spisu pův. sp.zn. 5T 21/2017, ale i zpráva OSSZ, případně jiné zprávy ve spise, jež svědčí o době, kdy byl obžalovaný evidován na ÚP jako nezaměstnaný), šlo zcela evidentně o údaj v rozporu se skutečným stavem. Takto to uvedl nepravdivě ve snaze uvést svou osobu jako schopnou dosahovat pravidelného příjmu, což neposuzovala svědkyně [příjmení], ale pracovníci ČMSS na centrále v [obec], protože na nich bylo, zda na podkladě žádosti o meziúvěr a tam uvedených skutečností a doložených listin úvěr bude, či nebude obžalovanému poskytnut.

V tomto směru je rozhodující sdělení ČMSS k dotazu policejního orgánu na č.l. 469-470, v němž je ČMSS rekapitulováno, ve vztahu k jakým smlouvám o úvěru (jde o smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru [číslo] dále o smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru [číslo]) byl obžalovaný dlužníkem a v jaké výši byly tyto úvěry poskytnuty, což souhlasí s popisem skutku shora v bodě 1a) (a rovněž 1c) tohoto rozsudku). Rovněž je v tomto sdělení uvedeno, že u úvěrového případu uvedeného v bodě 1 a) rozsudku nebyla oproti úvěrovému případu uvedenému v bodě 1c) rozsudku nutnost doložit potvrzený příjem zaměstnavatelem, přesto v případě, že by ČMSS věděla, že oba příjmy jsou smyšlené, ani jedna úvěrová smlouva shora uvedená byl nebyla schválena.

Podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku kdo při sjednávání úvěrové smlouvy nebo při čerpání úvěru uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí, bude potrestán trestem odnětí svobody až na 2 léta nebo zákazem činnosti.

Obžalovaný se tak skutečně při sjednávání této žádosti o úvěr dopustil přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, neboť při jejím sjednání uvedl nepravdivé údaje. Z takto jím uvedených nepravdivých údajů pak příslušní pracovníci ČMSS (a ne tedy svědkyně [příjmení]) vycházeli při rozhodování o tom, zda úvěr bude obžalovanému poskytnut. Na závěru o tom, že obžalovaný je za toto jednání trestně odpovědný a že je na místě v něm shledat shora uvedený přečin, nic nemění ani to, že úvěr jím byl řádně splácen a dokonce splácen předčasně, takže úvěrující společnosti, tedy poškozené, fakticky žádná škoda nevznikla. Vznik škody není totiž znakem skutkové podstaty takového přečinu.

Pokud obžalovaný tvrdí, že svědkyně [příjmení] věděla o tom, že není zaměstnan a přesto s ním žádost o poskytnutí úvěru sepsala v té podobě, v jaké byla následně předložena, případně tvrdí, že údaje o příjmu tam vyplňovala ona, nic takového se neprokázalo. I kdyby se to ale čistě teoreticky prokázalo, nic by to neměnilo na závěru o tom, že takto protiprávního jednání, které je na místě posoudit jako přečin úvěrový podvod se dopustil obžalovaný, který takto nepravdivé údaje do žádosti, kterou stvrdil svým podpisem, uvedl. Účast druhé osoby, konkrétně té, která s ním takovou žádost o úvěr obsahující nepravdivé údaje, sepsala, by pak bylo na místě posoudit patně jako pomoc ve vztahu ke shora uvedenému přečinu, který ale spáchal obžalovaný. Nic takového, co by svědčilo o chování [příjmení], které naznačuje obžalovaný, se ale nepotvrdilo.

Bod 1b) rozsudku:

K jednání pod bodem 1b) rozsudku (původně jednání popsané pod samostatnou obžalobou ZT [číslo]) obžalovaný uvedl v hlavním líčení totéž, co v řízení přípravném, kdy zejména uvedl, že k jednání se doznává, ale tímto jednáním nevznikla žádná škoda, protože úvěr byl splácen. Připustil, že návrh písemné smlouvy podepsal, aniž pečlivě četl její obsah, neboť žil v domnění, že při ústní komunikaci s pracovníci [právníká osoba] odsouhlasil svoji poslední, nikoli aktuální podnikatelskou činnost. Manželka smlouvu nečetla, jen jí ukázal, kde ji má podepsat. Peníze od [anonymizováno] potřeboval na uhrazení doplatku zbývajících částky půjčky od [anonymizováno] banky. U hlavního líčení ještě dodal, že udělal chybu, když uvedl nepravdivé údaje. Živnostenské oprávnění vlastní, živnost přerušenu nemá. Údaj o výši příjmu 33.000 Kč byl údaj z roku 2012, kdy podnikal a takovou částku vydělával měsíčně. Když o úvěr žádal, byl ale evidován na úřadě práce, resp. byl prý zaměstnan u [anonymizováno]. V tomto případě lze jednání obžalovaného chápat, na rozdíl od jeho postoje k ostatním jednáním, která jsou mu kladena za vinu, jako jakési doznání (ne však zcela bezvýhradně), neboť i v tomto případě se snaží hájit tím, že šlo o údaj

pravdivý, ale z dřívější doby, nikoliv o údaj aktuální. Rovněž z provedeného dokazování plyne, že v době, kdy žádal o tento spotřebitelský úvěr, nebyl obžalovaný zaměstnán ani ve [právnícká osoba], čímž myslel patrně [anonymizována dvě slova] (viz k tomu potvrzení OSSZ na č.l. 62). Výpověď obžalovaného v tomto případě potvrdila manželka obžalovaného [jméno] [příjmení], jejíž výpověď ve formě úředního záznamu o podaném vysvětlení byla postupem dle § 211 odst. 6 tr. řádu za souhlasu stran čtena. Tato uvedla, že o skutečnostech uvedených v úvěrové smlouvě nevěděla, vše vyřizoval obžalovaný, jí byla smlouva předložena pouze k podpisu. Z listinného důkazu, a to smlouvy o spotřebitelském úvěru, který byl s obžalovaným společností [právnícká osoba] pod [číslo] uzavřen a jemu poskytnut, plyne nade vší pochybnost, že návrh smlouvy a prohlášení ke svým osobním údajům provedl obžalovaný dne 8.4.2014 a tento návrh byl společností [právnícká osoba] schválen dne 17.4.2014, poté bylo poskytnuto příslušné finanční plnění. V osobním dotazníku datovaném dne 8.4.2014, jímž byl rovněž proveden důkaz, obžalovaný prohlásil, že je osobou samostatně výdělečně činnou v oboru obchod a stavební opravy a jeho čistý měsíční příjem dosahuje částky 33.000 Kč. Z dalších důkazů ale plyne, že v této době obžalovaný podnikatelskou činnost neprovozoval, byl bez pracovního poměru a byl evidován na úřadě práce, což plyne zejména ze zprávy ÚP, Kontaktní pracoviště [obec] na č.l. 63, podle níž byl v době od 21.2.2013 do 1.3.2015 veden jako uchazeč o zaměstnání. Ze sdělení ČSSZ na č.l. 62 dále plyne, že v době, kdy žádal o předmětný spotřebitelský úvěr, obžalovaný ani nepracoval ve [právnícká osoba], a.s., se sídlem [adresa]. Z přepisů hovorů s pracovníci [anonymizováno], které předcházely sjednání spotřebitelského úvěru, mimo jiné plyne, že obžalovaný uskutečnil první telefonický kontakt dne 4.3.2014, kdy pracovníci [právnícká osoba] sděloval, že stále podniká, má obchod a dělá ve stavebnictví a jeho poslední příjem se pohybuje mezi 32.000 35.000 Kč, v dalším hovoru z 27.3.2014 uváděl, že jeho příjmy jsou také v této výši. V dalších hovorech pak bylo jednáno již o náležitostech a podrobnostech k úvěru (CD s hovory je součástí spisu). Ze zprávy [právnícká osoba] dále vyplývá, že pokud by jí byly známy aktuální pravdivé údaje k osobním poměrům obžalovaného jako žadatele o úvěr, byla by jeho žádost posouzena jako nevyhovující a úvěr by mu poskytnut nebyl. Dále je prokázáno, že nástupnickou společností společnosti [právnícká osoba] je nyní společnost [právnícká osoba]. Z vyjádření této společnosti plyne rovněž, že poskytnutý úvěr byl předčasně splacen a proti obžalovanému nejsou společností tedy v adhezním řízení uplatňovány žádné nároky.

Shora uvedenými důkazy je tedy jednoznačně prokázáno, že obžalovaný při sjednávání smlouvy o poskytnutí spotřebitelského úvěru se společností [právnícká osoba], tedy právním předchůdcem [právnícká osoba] Paribas Personal Finance, skutečně uvedl nepravdivé údaje o předmětu své výdělečné činnosti a výši dosahovaného příjmu, přičemž šlo o údaje podstatné pro posouzení jeho nároku na úvěr. Bez ohledu na to, že jednáním obžalovaného v tomto případě poškozené společnosti nevznikla žádná škoda, neboť úvěr byl již splacen, se obžalovaný dopustil i v tomto případě přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku. Tohoto jednání se dopustil obdobným způsobem, jako se dopustil jednání popsáno pod bodem 1 a) tohoto rozsudku, přičemž se jej dopustil s odstupem zhruba 1,5 měsíce poté, co spáchal jednání popsané v bodě 1 a) rozsudku. Je zde tedy kromě obdobného způsobu provedení i blízká časová souvislost. Tudíž je na místě toto jednání posoudit jako dílčí útok pokračujícího přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku.

Bod 1c) rozsudku:

Ve vztahu k jednání popsánému pod bodem 1c) tohoto rozsudku byla k dispozici rovněž výpověď obžalovaného, dále výpověď svědkyně [jméno] [příjmení], Bc. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], jakož i výpověď svědka [jméno] [příjmení] a dále celá řada důkazů listinného charakteru. Obžalovaný v rámci své obhajoby v tomto případě uvedl, že to další setkání se [příjmení] proběhlo asi po dvou měsících po tom prvním setkání. [příjmení] se ho znovu ptala na zaměstnání a věděla, že je stále hlášen na úřadu práce. [příjmení] mu řekla, že to lépe vypadá, když má alespoň jeden z klientů potvrzení o příjmu a řekla mu prý, zda by byl schopen sehnat pro sebe potvrzení o příjmu.

Proto obžalovaný požádal pana [příjmení], zda by byl schopen mu dát razítko, že se nejedná o nic oficiálního, že je to jenom doplněk k žádosti, že to nebude nikdo kontrolovat. [příjmení] je jeho letitý kamarád, který podniká v [obec], a řadu let se navštěvují. Jeho prosbě vyhověl a razítko mu dal. U firmy [jméno] [příjmení] byl [příjmení] zaměstnán. Doklad mu prý taky podepsal [příjmení] a poskytl tam i jeho telefonní číslo. Doklad ale vyplňoval obžalovaný, také on psal hůlkově jméno pana [příjmení]. Potvrdil mu to proto, že mu obžalovaný sdělil, že to nikde oficiálně nepoužije. Podle obžalovaného [příjmení] stoprocentně věděla, že se jedná o údaj nepravdivý. Na to jí prý obžalovaný i telefonicky upozornil, protože kdyby to ověřovala, tak by jí paní [příjmení] řekla, že o ničem neví. Ohledně své manželky žádné potvrzení o zaměstnání neobstarával. Až na policii se dozvěděl, že je tam potvrzení i ohledně manželky. [příjmení] prý potvrzení o zaměstnání manželky obžalovaného vyhotovila sama, což obžalovanému sdělila. Také mu dodatečně sdělila, že z původně bezpříjmového úvěru dodatečně udělala úvěr tzv. příjmový a aby se o tom nezmiňoval [příjmení], protože mu místo příjmové provize poslala provizi bezpříjmovou a aby se o tom nedozvěděl. Prý měla nějaké tiskopisy u sebe a má vlastně možnost si to, „dovyplnit“, prý si nepamatuje, jaké je razítko na manželčině potvrzení a ona mu odpověděla, že už si to nepamatuje, že má taková asi 2-3 razítka firem. Úvěr mu byl poskytnut ve výši 2.700.000, - Kč a tento úvěr rádně splácí.

Obhajoba obžalovaného je ale i v tomto bodě vyvrácena výpovědí svědkyně [jméno] [příjmení]. Tato zejména uvedla, že ohledně tohoto druhého úvěru ji obžalovaný zkontaktoval sám, dělali tzv. refinancování úvěru, neboť měl ještě jinde úvěr jiný a tyto dva úvěry tedy refinancovali. K setkání kvůli druhému úvěru došlo v kanceláři v [obec] a byl tam přítomen obžalovaný a svědkyně. V tomto druhém případě již nijak nefiguroval svědek [příjmení]. K tomuto úvěru se musely doložit příjmy, odhad nemovitosti a vyčíslit zůstatky původních dluhů. Toto všechno obžalovaný dodal. Tento druhý úvěr byl zajištěn nemovitostí obžalovaného. Obžalovaný donesl svědkyni potvrzení o příjmu. Předtím mu dala prázdný formulář, „Potvrzení o příjmu“, který pak obžalovaný přinesl vyplněný. Obžalovaného se neptala, kde pracuje. Předpokládala, že pracuje, když donesl potvrzený formulář. Nekomparovala údaje o zaměstnání, které byly uvedeny na potvrzení s tím, co uvedl u prvního úvěru do prohlášení o příjmu. Všechny předložené doklady odeslala svědkyně do [obec]. Ani při sjednávání tohoto úvěru se obžalovaný nezmiňoval, že je v evidenci uchazečů o zaměstnání. V tomto případě bylo zapotřebí doložit také příjmy manželky. Její příjmy přinesl obžalovaný [příjmení] potvrzené již do kanceláře. Co bylo uvedeno na potvrzení ve vztahu k manželce, svědkyně neví. Nic dalšího již nebylo třeba doložit. Svědkyně vyloučila, že by někdy obžalovanému měla sdělit to, co on uvádí, tedy že postačí nějaký údaj o zaměstnání, třeba vymyšleném, že to bude údajně lépe vypadat. Nikdy neproběhlo ani nic takového, že by během jednání měnili jeden úvěr za druhý úvěr, který by měl být výhodnější. U tohoto úvěru předložené doklady svědkyně zpracovala a odeslala všechny s žádostí o úvěr do [obec]. Úvěr byl v tomto druhém případě poskytnut ve výši okolo 2.300.000 Kč nebo 2.400.000 Kč. Z takto poskytnutého úvěru se splatil ten úvěr první a také úvěr dcery obžalovaného. Jak je na centrále v [obec] nakládáno s dokumenty, které jim svědkyně k žádostem o úvěr předkládá, to svědkyně neví, neboť to jde mimo ni. Je na nich, jakou důležitost přikládají údajům uvedeným klienty při procesu schvalování. Vyjádřila se i k tomu, že současně s potvrzením o příjmu v tomto druhém případě obžalovaný předkládal i výplatní pásky.

Obhajoba obžalovaného v tomto případě je zcela vyvrácena, protože nebyla potvrzena žádným dalším důkazem v této věci provedeným. Nemohly ji pak případně potvrdit ani důkazy, které navrhoval provést obžalovaný a jejichž provedení podepsaný soud zamítl. Obhajoba obžalovaného je vyvrácena zejména výpovědí svědkyně [příjmení] a dále též výpovědí svědka [příjmení]. Svědek [jméno] [příjmení] totiž v hlavním líčení zejména vypověděl, že jej jeho známý, tedy obžalovaný, požádal při jedné návštěvě o to, zda by mu na jakousi listinu nedal razítko firmy [jméno] [příjmení] – [anonymizováno], které měl jako její zaměstnanec k dispozici. Tomu svědek [příjmení] skutečně vyhověl. Dokument, na který obžalovanému razítko dal, prý nečetl (což samozřejmě byla chyba,

neboť tímto postupem svým způsobem umožnil obžalovanému získat nepravdivé potvrzení o zaměstnání a dosahovaných příjmech). Svědek si nevzpomíná, jestli mu obžalovaný říkal, na co razítko potřebuje. Zda na ten dokument svědek něco psal, si rovněž nevybavil. Svědek dále uvedl, že na předloženém dokumentu nejde zřejmě o jeho písmo, resp. že to neví, vyloučil také, že by šlo o jeho písmo, pokud jde o tam vyplněné datum a vypsané jméno svědka. Telefonní číslo uvedené na tomto potvrzení [číslo] je telefonním číslem svědka [příjmení], jak se tento vyjádřil při své výpovědi u hlavního líčení. Obžalovaný po něm chtěl jenom otisk razítka, podpis po něm nechtěl. Ze tam ten podpis nechtěl, mu tehdy divné nepřipadalo, divné mu to přišlo až nyní.

Zdá se až neuvěřitelné, že tento svědek skutečně opatřil razítkem firmy, pro niž pracoval, doklad, který mu obžalovaný předložil, aniž by znal jeho obsah. Z tohoto dokumentu založeného na č.l. 403B spisu je totiž již na první pohled zřejmé, že se jedná o potvrzení o zaměstnání, aniž by jej bylo třeba nějak blíže zkoumat. Vypadá to spíše, že tento svědek záměrně ve své výpovědi nevypráví úplnou pravdu, snad ve snaze neškodit sobě, či neškodit obžalovanému. Pokud byl ale svědek v té době jediným zaměstnancem firmy shora uvedené, logicky se mu muselo zdát minimálně divné, že potvrzuje jakési potvrzení o zaměstnání někomu, kdo zcela evidentně v této firmě pracovat nemohl (protože v ní kromě svědka samého nepracoval nikdo jiný). Současně je pozoruhodné, že svědek dokonce ani nepotvrzuje obhajobu obžalovaného, který v ní tvrdí mimo jiné, že [příjmení] říkal, že jde o potvrzení o zaměstnání, ale že toto nebude nikde použito. Toto totiž rovněž svědčí o nepravdivosti výpovědi obžalovaného, protože tento nevypráví pravdu ani v této otázce. Samozřejmě pak zbývá dodat, že nejen z výpovědi obžalovaného, ale i svědka [příjmení] a písemného vyjádření [jméno] [příjmení] založeném na č.l. 172 spisu je evidentní, že obžalovaný skutečně v této firmě nikdy nepracoval.

Ze žádosti o poskytnutí meziúvěru je zřejmé, že obžalovaný stvrdil svým podpisem tento dokument, v němž mimo jiné byly uvedeny nepravdivé údaje o tom, že je zaměstnán (neboť v té době podle potvrzení úřadu práce založeném ve spise byl v evidenci uchazečů o zaměstnání) a že dosahuje příjmu tam uvedeného. Šlo o údaj, který nebyl pravdivý, přitom byl rozhodující pro zvážení, zda úvěr, o který žádal, bude obžalovanému poskytnut (viz písemné vyjádření [jméno] [příjmení], pracovnice ČMSS na č.l. 470 spisu). I když se obžalovaný snaží tvrdit, že prostředky na splácení úvěru měl a že úvěr je řádně splácen, tudíž v tomto případě postrádá tzv. společenskou škodlivost jednání uvedeného v obžalobě (kterého se vlastně ale dle svého obhajoby nedopustil), již samotným uvedením takto nepravdivých údajů naplnil znaky skutkové podstaty přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku. Skutečnost, zda obžalovaný pracuje, a jakého příjmu dosahuje, byla pro ČMSS velmi podstatným údajem. Jelikož šlo v tomto případě o příjmový produkt, bylo třeba takto tvrzený příjem i doložit. Obžalovaný k tomu zneužil svého známého [příjmení] a takovýto doklad, resp. potvrzení o zaměstnání záměrně zfalšoval a předložil jej k žádosti o tento úvěr. Na podkladě takto zfalšovaného potvrzení mu byl úvěr poskytnut. Není rozhodující, že úvěr je řádně splácen.

Nebylo ani potvrzeno to, co tvrdí obžalovaný, že snad [příjmení] do jeho žádosti o úvěr nějakým způsobem zasahovala, k čemuž obžalovaný prostřednictvím svého obhájce předložil dokument, který je v kopii založen na č.l. 563-568, protože bylo zjištěno, že jde o dokument již jednou ve spise založený na č.l. 400 a s ním naprosto shodný. O tom mají prý mimo jiné dle obžalovaného svědčit jakési přepisy u data sepisu této žádosti o poskytnutí meziúvěru. Nicméně to skutečně nesevďčí naprosto o ničem, co obžalovaný tvrdí, protože datum 1.7.2014 je bez jakýchkoli přepisů uvedeno na tomto dokumentu ještě např. i u podpisu účastníků, tedy obžalovaného a jeho manželky rovněž v závěru tohoto formuláře. Není tedy pochyb o tom, kdy byla tato žádost sepsána a podepsána. Rovněž se nijak nepotvrdilo, že by snad svědkyně [příjmení] provedla jakousi obžalovaným tvrzenou změnu varianty úvěru z bezpříjmového na příjmový, a to bez vědomí obžalovaného. Jednak to vylučuje sama svědkyně a jednak to neplyne z žádného důkazu ve spisu založeného. Svědčí to toliko o snaze obžalovaného se všemožnými způsoby vyvinut z jednání, které je mu kladeno za vinu.

I toto jednání obžalovaného je na místě právně kvalifikovat jako další dílčí útok pokračujícího přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku, ve vztahu k jeho jednáním popsáním pod body 1a) a 1 b) tohoto rozsudku, neboť je zde zcela nepochybně dána blízká časová souvislost a jednak i obdobný, či totožný způsob provedení. I v tomto případě obžalovaný při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje.

Bod 2) rozsudku:

Ve vztahu k jednání pod bodem 2) rozsudku se obžalovaný hájil především tím, že o dávky hmotné nouze žádal poprvé někdy v dubnu či v květnu 2013 a příspěvek mu byl poskytován pravidelně každý měsíc a každý měsíc musel na začátku měsíce dojít a donést potvrzení, že se zaplatila elektrika a další věci, takže dokládal výpis z banky a na tom výpisu z banky sami dobře museli vidět, klik má na účtu a kolik tam za měsíc byly pohyby. Doklad si pokaždé ofotili, nikdy se ho nikdo nezeptal, kolik má na účtu. Na úřadě práce jednal se dvěma pracovníci, ale není si jistý. Jedna z nich byla [příjmení], když tam nebyla, jednal s jinou. Hned při prvním setkání požádal paní [příjmení], jestli by mu to pomohla vyplnit. Formulář mu pomáhala vyplnit. Ptala se ho na důchod. Na konci ten formulář podepsal. Na to, zda má nějakou půjčku nebo více účtů, se jej [příjmení] nezeptala. Jakýsi papír s poučením, které podepsal, na začátku dostal, ale nečetl jej. [příjmení] chtěla vědět jenom číslo účtu, na který budou dávky zasílány, zda má účtů více, dotazován nebyl. Žádný výpis z účtu, jaký má zůstatek, dokládat neměl, ale nosil jej prý pravidelně z důvodu doložení platby za elektriku a nahoře bylo napsáno, jaký byl počáteční stav a zůstatek, takže pracovníce musela vědět, že na účtu je více jak 1.000 Kč. Výpis vytiskl přes domácí bankovníctví a nosil jej s sebou na ÚP. Dále se vyjádřil k částkám, které měl zapůjčené od dcery, od pana [příjmení] a od [jméno] [příjmení].

Ve vztahu k tomuto jednání byla vyslechnuta celá řada svědků, a to zejména svědkyně z řad pracovníků Úřadu práce, kontaktního pracoviště [obec], konkrétně svědkyně [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], dále byl proveden důkaz četnými listinnými důkazy. Závěry učiněné z takto provedeného dokazování vyvrací obhajobu obžalovaného.

Z žádosti o příspěvek na živobytí, kterou obžalovaný [celé jméno obžalovaného] sepisoval dne 18.6.2013, jak plyne z č.l. 64-66 spisu, která obsahuje podací razítko úřadu práce dne 19.6.2013, mimo jiné plyne, že obžalovaný požádal o příspěvek na živobytí a v tomto formuláři mimo jiné uvedl, že má majetek, ale v kolonce „příjem“ uvedl, že žádný nemá. Současně tento tiskopis obsahuje poučení v bodě F., že jakékoliv změny v rozhodných skutečnostech je žadatel povinen písemně ohlásit příslušnému úřadu, který o dávce rozhoduje, a to do 8 dnů od té doby, kdy nastanou změny ve skutečnostech, které jsou rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu. Oznámením č.j. MPSV- UP/367493 [číslo] z 27.6.2013 byl Úřadem práce, Kontaktním pracovištěm [obec], přiznán příspěvek na živobytí od 1.6.2013 ve výši 4.536 Kč. I toto oznámení obsahuje v závěru poučení o tom, že žadatel je povinen písemně nahlásit změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi, její výši nebo výplatu, týkající se jeho nebo kterékoli ze společně posuzovaných osob. Totožné rozhodnutí pak bylo vydáno týměž úřadem i pro období od 1.7.2013, kdy byl obžalovanému dokonce příspěvek na živobytí zvýšen na 4.915 Kč. Dalším rozhodnutím s účinností od 1.8.2013 byl příspěvek zvýšen na částku 5.162 Kč. Rozhodnutím na č.l. 78 byl příspěvek na živobytí snížen od 1.11.2013 z částky 5.162 Kč na 3.264 Kč. Rozhodnutím na č.l. 79 byl příspěvek snížen od 1.12.2013 na 3.504 Kč. Rozhodnutím z 7.1.2014 na č.l. 80 byl příspěvek snížen od 1.1.2014 na částku 2.700 Kč. Následně dalším rozhodnutím z 4.2.2014 na č.l. 81 byl zase zvýšen od 1.2.2014 na částku 4.387 Kč měsíčně. Oznámením z 3.3.2014 na č.l. 82 byl příspěvek na živobytí od 1.3.2014 zvýšen na částku 8.800 Kč. Dalším rozhodnutím z 1.4.2014 byl příspěvek na živobytí snížen z 8.800 Kč na 7.626 Kč měsíčně. Rozhodnutím z 5.5.2014 byl zase snížen od 1.5.2014 na částku 6.942 Kč. Dalšími rozhodnutími či oznámeními založenými na č.l. 85-89 je doloženo, že v období od 1.6.2014 byl příspěvek na živobytí zase zvyšován na 8.800 Kč, od 1.7.2014 snížen na 8.163 Kč, od 1.8.2014 zvýšen na 8.800 Kč, od 1.1.2015 snížen na 500 Kč. V odůvodnění tohoto posledního rozhodnutí o snížení

příspěvku na živobytí je uvedeno, že proběhlo sociální šetření dne 18.12.2014, při němž bylo zjištěno, že obžalovaný splácí hypoteční úvěr, což sám uvedl. Rovněž je v odůvodnění uvedeno, že obžalovaný se zmínil o půjčkách, které on a jeho dcera dostávali od manželčiny rodičů. Následovalo pak rozhodnutí úřadu práce založené na č.l. 90, z něhož plyne, že s účinností od 1.2.2015 byl obžalovanému odejmut příspěvek na živobytí. Rozhodnutím Úřadu práce, krajské pobočky v Českých Budějovicích, Kontaktního pracoviště [obec] z 9.12.2015 bylo z moci úřední rozhodnuto o vzniku a povinnosti vrácení přeplatku - příspěvku na živobytí příjemce [celé jméno obžalovaného], a to za měsíce červen 2013, březen, duben, květen, červen, červenec, srpen, září, říjen, listopad, prosinec roku 2014 a leden 2015 v celkové výši 89.367 Kč. Následně pak dalším obdobným rozhodnutím z 6.1.2016 tentýž úřad rozhodl rovněž z moci úřední o povinnosti obžalovaného vrátit přeplatek za období červenec 2013 až únor 2014, a to v celkové výši 34.256 Kč. Proti oběma těmto rozhodnutím bylo podáno odvolání. Nadřízený orgán, Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodl dne 7.3.2016 o zamítnutí odvolání obžalovaného a jeho dcery [jméno] [příjmení] coby účastnice řízení proti rozhodnutí úřadu práce z 9.12.2015 a potvrdil toto rozhodnutí. Rozhodnutí o povinnosti k vrácení přeplatku z 6.1.2016 však bylo nejprve nadřízeným orgánem zrušeno a úřadu práce vráceno k novému projednání a rozhodnutí (viz č.l. 121-124). Chronologicky následovalo pak další rozhodnutí úřadu práce z 27.4.2016 o vzniku a povinnosti vrácení přeplatku – příspěvku na živobytí obžalovaného za měsíce červenec 2013 – únor 2014 ve výši 34.256 Kč. Toto další rozhodnutí, jak plyne ze spisu na č.l. 136-143, již bylo nadřízeným orgánem – Ministerstvem práce a sociálních věcí potvrzeno a odvolání proti němu podané oběma odvolateli bylo zamítnuto.

Pokud jde o další listinné důkazy, součástí spisového materiálu je záznam ze sociálního šetření Úřadu práce ČR, kontaktního pracoviště [obec], a to z 18.12.2014, při němž mimo jiné při něm přítomný obžalovaný uvedl, že má hypotéku, kterou si vzal s manželkou na pořízení domu. Měsíčně splácí 16.000 Kč a dle svého sdělení splácí, jak se dá. Uvedl pomoc od rodičů a příbuzných. Součástí spisu je pak i prohlášení sepsané obžalovaným, podepsané rovněž [jméno] a [jméno] [příjmení], dále manželkou obžalovaného a jeho dcerou, v němž je mimo jiné právě zmíněno, že [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] finančně pomáhají rodině obžalovaného splácet hypotéku v nepravidelné výši, cca 4- 5.000 Kč měsíčně. Toto čestné prohlášení datované dne 9.1.2015 obžalovaný předložil při ústním jednání na ÚP, kontaktním pracovišti v [obec], kde byl dotazován, jakým způsobem splácí hypotéku. Součástí spisu jsou i další protokoly o ústních jednáních na úřadu práce z následujících období, při nichž probíhalo další šetření v souvislosti s opatrováním podkladů pro následné rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek.

Další důkaz byl proveden rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 54Ad 8/2016-29 ze dne 27.3.2017, pravomocným dne 26.4.2017, jímž byla zamítnuta žaloba žalobců [celé jméno obžalovaného] a [jméno] [příjmení] proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7.7.2016, které se týkalo povinnosti obžalovaného k vrácení přeplatku na příspěvku na živobytí za měsíce červenec 2013 až únor 2014 v celkové výši 34.256 Kč. Na odůvodnění tohoto rozhodnutí lze odkázat, neboť s úvahami tohoto soudu se i podepsaná samosoudkyně zcela ztotožnila. Zdůraznit lze snad následující: předmětem rozhodování bylo rozhodnutí, jímž orgán pomoci v hmotné nouzi rozhodl z moci úřední o vzniku a povinnosti vrácení přeplatku u dávky příspěvek na živobytí za měsíce července 2013 až únor 2014 v celkové výši 34.256 Kč. Nadřízený orgán potvrdil rozhodnutí orgánu pomoci v hmotné nouzi a odvolání žalobců zamítl, neboť zjistil, že žalobce (obžalovaný) a žalobkyně uvedli nepravdivé a neúplné údaje při podání žádosti o dávku v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí. Krajský soud zejména připomněl, že žalobce při podpisu své žádosti o příspěvek na živobytí a přiložených dokladů stvrdil, že si je vědom případných následků, které by pro něj z nepravdivě uvedených údajů vyplývaly. Žalobci měli zákonnou povinnost nahlásit všechny skutečnosti, které by mohly ovlivnit nárok na dávku či na její výši. Fakt, že žalobci nesdělili veškeré rozhodující skutečnosti pro přiznání nároku na výplatu příspěvku, měl za následek, že k výplatě dávky došlo bez oprávněného nároku. Krajský

soud dále konstatoval ve shodě se správními orgány, že žalobci při podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí uvedli nepravdivé a neúplné údaje, týkající se majetkových poměrů žalobkyně jako společně posuzované osoby. Informace, které nebyly uvedeny, byly způsobilé zásadně ovlivnit výpočet dávky hmotné nouze. Odkazováno je na ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi a dále též na ust. § 49 odst. 3 písm. b) téhož zákona. Nebylo zejména uvedeno, že žalobkyně disponuje finanční hotovostí, z níž pravidelně poskytuje žalobci finanční obnosy. Krajský soud se ztotožnil i s výpočty správních orgánů. Skutečnost, že žalobci nesdělili orgánu pomoci v hmotné nouzi veškeré bankovní účty, které vlastní, je prokazatelná a není ani žalobci v řízení rozporována, učinili tak přesto, že byli poučeni o povinnosti oznámit veškeré skutečnosti, které by mohly být rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu. Žalobci dále neuvedli pravdivé údaje o finančních prostředcích uložených na bankovních účtech, o finanční hotovosti žalobkyně a opakovaně neuváděli změny v příjmech či finanční hotovosti, tedy v majetkových poměrech. Obžalovaný znal majetkové poměry žalobkyně. Námitka žalobce, že pravidelně každý měsíc předkládal orgánu pomoci v hmotné nouzi výpis ze svého bankovního účtu, však nevyvrátila zjištění, že žalobce i žalobkyně disponují dalšími bankovními účty, na nichž mají také finanční prostředky, o jejichž existenci nebyl správní orgán informován. V postupu žalobců, kdy veškeré rozhodné skutečnosti správnímu orgánu neoznámili, lze spatřovat zcela evidentně účelové jednání, kdy žalobci vědomi si povinnosti sdělit veškeré údaje s dávkou související, tedy bankovní účty, které vlastní a přiznat veškeré finanční prostředky, kterými příjemce dávky a osoby společně posuzované disponují, tak neučinili a spoléhali na to, že zatajované skutečnosti nebudou orgánem pomoci v hmotné nouzi zjištěny. V souvislosti s Metodickým pokynem [číslo] bylo konstatováno, že metodické pokyny nejsou obecně závaznými právními předpisy, ale pouze upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Správní orgány jsou sice povinny se metodickými pokyny řídit v rámci své právní praxe, avšak pokud by takovým postupem docházelo k rozporu s obecně závaznými právními předpisy, nebyly by správní orgány povinny metodiku aplikovat. Ovšem správní orgány nikterak nevybočily ze správní praxe a zhodnotily v souladu s metodickým pokynem [číslo] že všechny půjčky, které prokazatelně půjčkami byly, zahrnuly do majetku a od nich odečetly dvojnásobek životního minima jednotlivce tak, jak stanoví zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Žalovaný i orgán pomoci v hmotné nouzi postupovali v souladu s právními předpisy i správní praxí. Odkazováno je též na ust. § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi a § 15 téhož zákona. Z uvedeného jasně vyplývá, že pro posouzení stavu hmotné nouze nepostačuje posoudit pouze příjmy, ale také majetkové a sociální poměry. A právě jako na majetek bylo nahlíženo na žalobkyni poskytnutou půjčku, nikoli jako na započitatelný příjem. Žalobkyně se nenacházela v hmotné nouzi, a proto byl příspěvek na živobytí vyplácen neoprávněně. Vzniklý přeplatek jsou proto žalobci povinni solidárně vrátit.

Slyšená svědkyně [jméno] [příjmení] potvrdila, že obžalovaný k ní každý měsíc na ÚP v [obec] chodil podepisovat protokol o ústním jednání. Žádal o dávky hmotné nouze a příspěvek na bydlení. Při jeho prvé návštěvě v červnu 2013 s ním zřejmě jednala svědkyně. Formulář žádosti o příspěvek na živobytí dostal obžalovaný k dispozici domů k vyplnění. Později přišel s již vyplněnými tiskopisy. Do nich musel uvést své příjmy, příjmy společně posuzovaných osob a dále majetkové a sociální poměry, tj. v jakém domě bydlí, jeho hodnota, jaký má majetek, půjčky, úvěry. Obžalovaný, jeho manželka a společně posuzovaná dcera žádný majetek neměli, byli vedeni na úřadu práce. Obžalovaný se zmiňoval, že má dům, ale žádné úvěry nezmiňoval. Po přiznání příspěvku musel obžalovaný na úřad práce chodit každý měsíc a znovu podepisovat formulář, dokládat platby elektřiny a případně další doklady související s bydlením. Na to, co má každý měsíc předkládat, byl obžalovaný upozorněn a je to uvedeno i na protokole, který podepisoval. Platby elektřiny dokládal výpisem z internetového bankovníctví, který si ale pracovnice ÚP nemohly kopírovat. Výpis zřejmě nebyl celý, šlo jen o část, kde byla vidět uhrazená platba za elektřinu. Některé kolonky měl začerněné. Samy pracovnice úřadu práce neobvolávají různé banky, aby případně zjišťovaly, zda klient nemá někde účty. Klient dostane k vyplnění příslušný formulář s poučením, aby uváděl pravdivé údaje. Během období, po které mu byla dávka hmotné nouze přiznávána, se nikdy

obžalovaný nezmínil o tom, že má nějaký úvěr či půjčku. To pracovnice ÚP zjistily až při sociálním šetření u něj doma. Až poté v souvislosti s tím, když měl vysvětlit, jak splácí hypotéku, se zmínil o půjčkách od manželčiných rodičů. Když pak prováděli šetření u banky, která poskytla hypotéku, zjistili také, že obžalovaný při sjednávání hypotéky předložil pracovní smlouvu a totéž učinila jeho manželka, přitom byli oba vedeni na úřadu práce. To, že měl obžalovaný při žádosti o dávku hmotné nouze ohlašovat také půjčky a úvěry, na to byl také tedy upozorněn a toto podle svědkyně plyne i ze zákona o hmotné nouzi.

Svědkyně [jméno] [příjmení], rovněž pracovnice ÚP v [obec], se vyjadřovala k obžalovanému zejména v souvislosti s jeho žádostmi o dávky státní sociální podpory z předchozích let. Dávkami hmotné nouze se ale tato svědkyně nikdy nezabývala. Pouze se vyjádřila k tomu, že i v předchozích letech obžalovaný dokládal platby elektrické energie, a to částečným výpisem z účtu a dodala, že výpisy z účtu klientů nemohly na ÚP kopírovat, neboť to měli zakázané. Ani svědkyně [jméno] [příjmení], další pracovnice ÚP v [obec], se nemohla vyjádřit k tomu, co případně uváděl obžalovaný při žádostech o dávky hmotné nouze, protože na oddělení těchto dávek nikdy nepracovala. S obžalovaným ale jednala o dávkách státní sociální podpory, když žádal o příspěvek na bydlení. U takovýchto dávek se žádné půjčky nikterak nezohledňují. Tam se prokazují pouze náklady na bydlení, voda, elektřina, plyn, odpad a to, že to bylo uhrazeno a dále se dokládají příjmy rodiny. Svědkyně [příjmení] [jméno] [příjmení], další z pracovnic ÚP v [obec], se dle své výpovědi zabývala před nástupem na rodičovskou dovolenou jednak dávkami státní sociální podpory a jednak dávkami hmotné nouze. S obžalovaným přišla do kontaktu jednak při sociálním šetření a jednak, když zastupovala kolegyni [příjmení] při dávkách hmotné nouze, když tato měla dovolenou. Svědkyně byla přítomna sociálnímu šetření, při němž bylo odhaleno, že obžalovaný má hypotéku. Když zastupovala kolegyni [příjmení], s obžalovaným jednala asi jenom v jednom případě. Vyjádřila se k tomu, že vše se v každém případě od klientů – žadatelů o dávky hmotné nouze, zjišťuje. Na konci protokolu o ústním jednání, které probíhá s takovým klientem každý měsíc, je podle svědkyně kolonka „jiná sdělení“, kde by se měly uvádět hypotéky a půjčky. Vzpomněla si také, že obžalovaný dokládal výpis z účtu, ale co konkrétně na něm bylo, si již nevzpomněla. Potvrdila také, že klientem předkládaný výpis z účtu nemohly pracovnice ÚP kopírovat. Pracovnice ÚP jednající s klientem – žadatelem o dávky hmotné nouze, nemá za úkol sledovat pohyby na účtu, kterým klient dokládá platby například za elektřinu, zkoumá se jenom, zda takováto platby odešla. Je na klientovi, aby při žádostech o dávky hmotné nouze uváděl pravdivé a úplné údaje. Podle svědkyně bylo skutečně při žádostech o dávky hmotné nouze rozhodující, zda klient má půjčky či úvěry.

Poslední z pracovnic ÚP v [obec], která byla v této věci vyslýchána jako svědkyně, byla vedoucí tohoto kontaktního pracoviště Ing. [jméno] [příjmení]. Tato potvrdila, že obžalovaný patně někdy od června 2013 jejich úřad žádal o dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí. Rovněž žádal v různých obdobích o dávky státní sociální podpory. Rovněž on, jeho manželka a jeho dcera byli v evidenci nezaměstnaných. Náležitosti k žádosti, které musí žadatel přeložit při žádosti o dávky v hmotné nouzi, jsou stanoveny zákonem o pomoci v hmotné nouzi v § 72. Co se týká majetkových poměrů, tak žadatel i společně posuzované osoby musí vyplnit prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech, kde uvádí, zda mají nějaký nemovitý majetek, movitý majetek, uvádí své finanční prostředky v hotovosti, které mají, pokud přesahují 1.000 Kč, vklady na účtech, uvádí, zda mají stavební spoření a kapitálové životní pojištění. Pokud jde o finanční prostředky, tak na ÚP nerozlišují, z jakého titulu finanční prostředky žadatel má. V prohlášení je jasně napsáno, že mají uvést finanční hotovost přesahující 1.000 Kč. Zákon o pomoci v hmotné nouzi dost vychází ze správného uvážení, je tam tedy prostor pro to, aby konkrétní případ byl vyřešen jinak, jen ve stejné věci se nesmí rozhodovat jinak. Co se týká půjček, tam se rozlišuje, alespoň tak k tomu přistoupili v případě pana [celé jméno obžalovaného] tak, že půjčky od stavební spořitelny jsou půjčky účelové určené na výstavbu či rekonstrukci domu, takže je jasné, že tuto půjčku klient nemůže využít k úhradě třeba potravin, aby si zajistil základní životní podmínky. U ostatních

půjček, kdy byly získány finanční prostředky, je v zákoně prostor pro správné uvážení, takže vyšli z toho, že rodina měla nebo získala v průběhu pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi několika set tisícové půjčky, milionovou hypotéku a byla schopna je splácet. Z toho důvodu byly půjčky zohledněny při hodnocení majetku, samozřejmě po odečtení dvojnásobku částky životního minima jednotlivce. O výkladové stanovisko, jak tuto záležitost posuzovat, určitě žádali. Byl to pro ně netypický případ, se kterým se nesetkali, takže konzultovali postup s oddělením nepojistných sociálních dávek krajské pobočky Úřadu práce v [obec]. Případ obžalovaného byl neobvyklý, ale konzultace s nadřízeným orgánem probíhají i v jiných případech zcela běžně. Nadřízeným orgánem byl jejich postup schválen. Před vydáním rozhodnutí svědkyně v podstatě každý krok konzultovala, projednali, jak mají přistupovat k zohlednění majetku, jak mají přistoupit k tomu, že klienti hmotné nouze byli schopni splácet takovéto závazky. O správních žalobách, které vede obžalovaný, je rovněž svědkyně informována a ví, že jedna žaloba byla již zamítnuta. Vymáhání přeplatku obžalovaného bylo postoupeno právní oddělení a podle poslední informace, kterou má svědkyně k dispozici, požádal obžalovaný o splátky. Svědkyně ještě dodala, že § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi podle jejích zkušeností je poměrně jasný a metodický pokyn [číslo] na který se neustále obžalovaný odvolával, podle jejího mínění ani nebyl v době, kdy obžalovaný o dávky hmotné nouze žádal, závazný.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že obžalovaný jednak při prvotní žádosti o dávku hmotné nouze – příspěvek na živobytí neuvedl všechny údaje rozhodující pro vznik nároku na tuto dávku a stejně se zachoval každý další měsíc, když chodil na schůzky na ÚP podepisovat formulář a dokládat platbu za elektřinu. Neoznámil všechny rozhodné skutečnosti úřadu práce jako orgánu, který o vzniku nároku na tuto dávku rozhodoval a rozhodoval i o tom, zda tento nárok na dávku trvá i nadále.

Konkrétní náležitosti žádosti o dávky hmotné nouze upravuje § 72 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. V ust. § 49 odst. 1 téhož zákona je upraveno, že žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby jsou povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav. Podle § 49 odst. 2 téhož zákona je příjemce dávky povinen písemně oznámit orgánu pomoci v hmotné nouzi změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl.

Pokud jde o skutečnosti, které obžalovaný úřadu práce zejména neoznámil a které byly rozhodující pro přiznání nároku na dávku hmotné nouze a také její trvání, jedná se zejména o to, že v obdobích uvedených ve výroku shora získal půjčky od své dcery [jméno] [příjmení], dále od svědkyně [jméno] [příjmení] a svědka [jméno] [příjmení], dále také to, že získal spotřebitelský úvěr od [právnícká osoba] (který je předmětem bodu 1b) tohoto rozsudku).

To, že obžalovaný v době od června 2013 do října 2014 celkem v 11 případech postupně převzal finanční hotovost od své dcery [jméno] [příjmení] v celkové výši 111.000 Kč, je prokázáno jednak výpovědí obžalovaného (který půjčky od své dcery nezpochybňuje a tvrdí, že od ní měl půjčenou částku přes [částka] a svědkyně [jméno] [příjmení], která toto ostatně rovněž nezpochybňuje, a jednak výpisy z účtu u [anonymizováno] banky [jméno] [příjmení] (účet č. [bankovní účet]), viz blíže k tomu č.l. 299-318 z nichž plyne, že v červnu 2013 odeslala [jméno] [příjmení] svému otci částku 12.000 Kč, v říjnu 2013 částku 12.500 Kč a 2.800 Kč, v listopadu 2013 částku 7.000 Kč, v dubnu 2014 částku 900 Kč, v červenci 2014 částku 700 Kč, dále z výpisu z účtu u [anonymizováno] banky majitele [celé jméno obžalovaného] (č. účtu [číslo], na č.l. 179-248 spisu), z něhož plynou nejen shora uvedené přijaté platby od dcery [jméno] [příjmení] z jejího účtu, ale i další platby v hotovosti na tento účet. Dále je v tomto směru významný protokol o ústním jednání na ÚP v [obec] ze dne 11.11.2015, kde obžalovaný jednotlivě ve vztahu ke vkladům na jeho účet uváděl, v kterých případech se jedná o půjčky a vklady od jeho dcery [jméno] [příjmení] (a také svědka [jméno] [příjmení]). Celkem se jednalo o vklady, které mu poskytla dcera, a to z 11.6.2013

ve výši 20.000 Kč, z 23.7.2013 ve výši 6.000 Kč, z 20.8.2013 ve výši 6.000 Kč, z 22.10.2013 ve výši 5.000 Kč, z 23.10.2013 ve výši 8.000 Kč, z 19.11.2013 ve výši 23.000 Kč, z 19.12.2013 ve výši 5.000 Kč, z 9.1.2014 ve výši 5.000 Kč, z 15.1.2014 ve výši 5.000 Kč, z 31.1.2014 ve výši 8.000 Kč, z 16.10.2014 ve výši 20.000 Kč, v souhrnu tak v celkové částce 111.000 Kč.

To, že obžalovaný přijal od svědka [jméno] [příjmení], již shora uvedeného, v období od února 2014 do května 2014 a od července do září téhož roku postupně celkem v 16 případech jednak hotovost a jednak na základě bezhotovostního převodu od [jméno] [příjmení] na svůj účet vedený u [právnícká osoba] půjčky v celkové výši 336.000 Kč, plyne jednak z výpovědi svědka [příjmení] (který to potvrdil s tím, že půjčky posílal obžalovanému na jeho účet u Komerční banky vždy, když půjčit potřeboval, smlouvu o půjčce neměli a obžalovaný mu peníze v pořádku také vrátil) a jednak z výpisů z tohoto účtu. Z protokolu o ústním jednání před ÚP v [obec] plyne, že obžalovaný označil jako osobní půjčky od [jméno] [příjmení] tyto platby: vklad z 5.2.2014 ve výši 30.000 Kč, z 6.2.2014 ve výši 20.000 Kč, z 10.2.2014 ve výši 50.000 Kč, z 17.2.2014 ve výši 25.000 Kč, z 18.2.2014 ve výši 30.000 Kč. Dále také vklad z 21.3.2014 ve výši 4.000 Kč a vklad z 22.4.2014 ve výši 4.000 Kč. Totéž uváděl ohledně vkladu z 22.4.2014 ve výši 4.000 Kč a vkladu z 7.5.2014 ve výši 10.000 Kč. Stejného původu jsou i vklady z 16.5.2014 ve výši 3.000 Kč a z 21.5.2014 ve výši 5.000 Kč a z 17.7.2014 ve výši 3.000 Kč a z 22.8.2014 ve výši 7.000 Kč a z 10.9.2014 ve výši 15.000 Kč. Příchozí platby na účet u Komerční banky z 7.5.2014 ve výši 40.000 Kč, z 9.5.2014 ve výši 60.000 Kč a z 12.5.2014 ve výši 30.000 Kč rovněž obžalovaný označil za osobní půjčky od pana [příjmení]. Celkem se tak jedná o 16 případů, v nichž svědek [příjmení] poskytl obžalovanému osobní půjčku v souhrnné výši celkem 336.000 Kč.

Výpisem ze shora uvedeného účtu obžalovaného u [anonymizováno] banky je dále doloženo, že ve dnech 22.5.2014, 15.7.2014, 17.7.2014 došly na tento účet platby od [jméno] [příjmení] ve výši 50.000 Kč, 300.000 Kč, 100.000 Kč, tedy v celkové částce 450.000 Kč. Svědkyně [příjmení] potvrdila, že obžalovanému půjčila přes 300.000 Kč, které jí ale vrátil. Bylo to určité před poskytnutím toho druhého úvěru. Dohodu o tom sepsanou měli, ale posléze byla zničena poté, co obžalovaný svědkyni peníze vrátil. K původu těchto plateb pocházejících od p. [příjmení] ale obžalovaný při ústním jednání na ÚP dne 11.11.2015 uváděl, že se jedná o peníze z meziúvěru od ČMSS, který byl poskytnut jakémusi [jméno] [příjmení], kterému ručitele dělala [jméno] [příjmení].

Ohledně půjček poskytnutých obžalovanému rodiči jeho manželky, tedy [jméno] a [jméno] [příjmení] byl proveden důkaz čtením úředních záznamů o jimi podaných vysvětleních, z nichž vyplynulo, že [jméno] [příjmení] uvedla, že měsíčně se svým manželem obžalovanému půjčují 6.000 Kč, evidenci si vede [jméno] (tedy obžalovaný). Dohodnutí jsou tak, že až budou všichni [anonymizováno] zaměstnání, peníze jim pak budou vracet. Takto rodině [příjmení] půjčují již asi něco přes rok (vyslýchána byla jmenovaná 27.9.2015). Obdobně se vyjadřoval [jméno] [příjmení] s tím, že tento byl vyslýchán ve stejný den a uvedl, že takto půjčují rodině obžalovaného již asi 1,5 roku, a to právě 6.000 Kč měsíčně. Obžalovanému ale není kladeno za vinu, že úřadu práce jako orgánu rozhodujícímu o jeho nároku na dávky hmotné nouze neoznámil i tyto půjčky, které měl od svých příbuzných mimo jiné i v době, kdy dávku hmotné nouze pobíral.

Skutečnost, že obžalovaný získal od [právnícká osoba] v měsíci dubnu 2014 finanční částku 620.961,25 Kč jako spotřebitelský úvěr od této společnosti, je dostatečně zřejmá z toho, co je uvedeno ve vztahu k bodu 1 b) tohoto rozsudku.

Tímto jsou tedy prokázány skutečnosti, které uváděla obžaloba jako rozhodné skutečnosti, které měl obžalovaný zamlčet úřadu práce coby orgánu rozhodujícímu o jeho nároku na dávku hmotné nouze.

Tyto skutečnosti, které úřadu práce obžalovaný zamlčel a záměrně je neuvedl, ačkoliv byl poučen, že i takovéto skutečnosti, totiž, že získal půjčky od jiných osob či příjmy z úvěrů, musí uvádět, byly zcela nepochybně velmi významné pro posouzení nároku žadatele na dávku hmotné nouze. Šlo tedy o velmi podstatné skutečnosti, které obžalovaný vědomě zamlčel. Vědomě proto, že o nich

věděla a věděl také o tom, že je povinen uvádět celkovou finanční a majetkovou situaci svou a s ním společně posuzovaných osob. Věděl-li by úřad práce o takovýchto skutečnostech, nárok na dávku hmotné nouze by obžalovanému nevznikl. Na takovéto skutečnosti ohledně majetkových a finančních poměrů obžalovaného úřad práce přišel v podstatě náhodou až při sociálním šetření, které se konalo v místě bydliště obžalovaného.

Není rozhodující, co si o charakteru peněz získaných z půjček či úvěrů, myslí obžalovaný. Zákon o hmotné nouzi a ust. § 49 tohoto zákona zní poměrně jasně. Pro účely posouzení nároku na dávku hmotné nouze je na žadateli, aby on a s ním i společně posuzované osoby osvědčili skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a písemně včas ve lhůtě 8 dnů oznámili též změny ve skutečnostech rozhodných pro takovouto dávku. Peníze získané z půjček od dalších osob či ze spotřebitelského úvěru bylo možno a dokonce nutno zahrnout do majetku obžalovaného a s ním společně posuzovaných osob. Nezamlčel-li by obžalovaný tyto skutečnosti, zjistil by úřad práce, že se obžalovaný s rodinou (tedy společně posuzovanými osobami) nenacházejí ve stavu hmotné nouze. Pokud je obžalovaným namítáno a odkazováno na Metodický pokyn [číslo] konkrétně na jeho článek či bod 7. a konkrétně to, co je v tomto pokynu uvedeno ve vztahu k získaným půjčkám, tak obžalovaný v rámci své obhajoby zdůrazňuje neustále to, že půjčka, kterou obdrží osoba v hmotné nouzi, by se za započitatelný příjem považovat neměla. Na půjčku lze podle tohoto pokynu nahlížet jako na majetek a záleží na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda k tomuto majetku bude přihlížet (toto již ale obžalovaný v rámci své obhajoby spíše přehlídí). Otázkou ovšem je, zda tento metodický pokyn byl vůbec platný či závazný, protože jeho závaznost v době, kdy o dávku hmotné nouze žádal obžalovaný, zpochybnila svědkyně [příjmení] [příjmení]. Obžalovaný ale neustále přehlídí ten fakt, že tyto skutečnosti, totiž že má finanční prostředky pocházející z půjček či poskytnutých úvěrů, skutečně zamlčel. Tím zbavil orgán rozhodující o posouzení jeho nároku na dávku hmotné nouze možnosti zhodnotit jeho celkové majetkové, finanční poměry a celkovou sociální situaci jeho a s ním společně posuzovaných osob.

Takovéto jeho jednání je ovšem třeba posoudit jako přečin podvod podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, protože obžalovaný ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil tak na cizím majetku větší škodu (tedy přesahující ve smyslu § 138 tr. zákoníku hranici škody větší, tedy více jak 50.000 Kč). Neoprávněně mu totiž bylo vyplaceno na dávkách hmotné nouze celkem 123.623 Kč, a to ke škodě Úřadu práce ČR.

Nezbývá, než uzavřít, že obžalovaný se ve všech shora uvedených případech, kdy jednak žádal o úvěry, či dávky hmotné nouze, choval v podstatě obdobným způsobem, což dostatečně svědčí o jeho charakteru. Ve všech těchto posuzovaných případech buď záměrně zamlčel různé rozhodné skutečnosti, případně falšoval potvrzení o zaměstnání, případně vědomě lhal. Vše činil ve snaze získat peníze na živobytí pro něj mimořádně snadným způsobem, kdy v podstatě vylákal z úvěrujících společností, či z úřadu práce nemalé částky, a to v podstatě podvodným způsobem. Navíc ještě získával pravidelně každý měsíc půjčky o manželčiny rodičů. Takto se obžalovaný choval minimálně po celou v obžalobě uvedenou dobu a sám byl evidován jako nezaměstnaný na úřadu práce, tedy aniž by sám si prostředky pro svou obživu získával řádnou prací. Obdobným způsobem se evidentně zachovala i dcera obžalovaného, i když získání jejího úvěru není předmětem posuzování v této trestní věci. Pokud by měl soud přistoupit na to, co se snaží neustále uvádět obžalovaný, totiž že nic protiprávního nespáchal a že získané úvěry poté řádně splácel a dokonce některý splatil předčasně, pak kdyby se takto chovala podstatná část populace, v podstatě by měli tito všichni velmi snadný život, protože by nemuseli pracovat, jen by neustále lákali z úvěrujících společností úvěry a ty dříve získané by pak spláceli dalšími, přitom by nepracovali a při sjednávání úvěrů by uváděli nepravdivé údaje. A pak by si ještě dovolili žádat v takové situaci o dávky hmotné nouze, přičemž orgánu o tom rozhodujícím by zamlčeli svou skutečnou majetkovou situaci. To samozřejmě tolerovat nelze.

Obžalovaný během řízení před soudem vznášel další důkazní návrhy, žádal například o opakovaný výslech svědkyně [příjmení] a svědka [příjmení], a to proto, že tito údajně poté, co vypovídali

v hlavním líčení proti obžalovanému, vypovídali i v jiné trestní věci proti obžalované [jméno] [příjmení], tedy dceři obžalovaného, a to o některých skutečnostech údajně odlišně od toho, jak tito vypovídali v řízení proti obžalovanému. Soud ale tento návrh na doplnění dokazování zamítl jako nadbytečný, oba tito svědci vypovídali v hlavním líčení po řádném poučení o povinnosti vypovídat pravdu, soud neměl důvod z jejich výpovědí nevycházet a sám si je zhodnotil, zda-li jsou, či nejsou věrohodné i v kontextu s ostatními ve věci prováděnými důkazy. Jeli pak pravda to, co tvrdí obhájce obžalovaného, totiž, že v jiné trestní věci vypovídali tito odlišně, pak by jejich výpovědi a konkrétně ta, v níž nemluvili pravdu, měla být příslušnými orgány vyhodnocena jako nepravdivá, s čímž by měly být spojeny patřičné následky v podobě trestního stíhání pro přečin krivé svědecké výpovědi. Dále se obžalovaný domáhal toho, aby bylo ověřeno, zda razítko firmy [příjmení] bylo použito i v jiných případech, kdy žádosti o úvěr zpracovávala svědkyně [příjmení], dále se obžalovaný domáhal znaleckého zkoumání výplatních pásek, které údajně měly být k žádosti o úvěr předloženy, ale obžalovaný je rozhodně nepředkládal a rovněž žádal o to, aby byl proveden důkaz Metodikou ČMSS. Tyto všechny důkazní návrhy považoval soud za nadbytečné, neboť ke skutkovým a právním závěrům v této věci dospěl i bez shora uvedených důkazů, jichž se obžalovaný domáhal. Navrhované vyžádání potvrzení firmy [anonymizováno] o tom, kdy zde byl obžalovaný zaměstnán, rovněž bylo zcela nadbytečné, neboť zpráva o tom, kdy byl obžalovaný v této firmě zaměstnán, ve spise je již k dispozici. Navrhováno bylo též porovnat výpis z účtu, který předkládal obžalovaný na úřadu práce. V tomto případě není jasné, co přesně obhajoba tímto mínila, ale výpis z účtu, který měl obžalovaný předkládat na úřadu práce, nebylo možno porovnat s ničím, protože jak se vyjádřily pracovnice úřadu práce, tyto měly zakázáno pořizovat kopie předkládaných výpisů z účtu, takže žádné výpisy z účtu nejsou součástí jejich spisu týkajícího se obžalovaného.

Jelikož byl obžalovaný uznán vinným, další úvahy soudu směřovaly k úvahám o vhodném druhu trestu pro obžalovaného. Obžalovaný nebyl zatím soudně trestán, což mu výrazně polehčuje, tedy jeho celkově bezúhonný život, neboť nebyl ani přestupkově projednáván. Na druhé straně mu ale přitěžuje fakt, že spáchal dva přečiny a jeden z nich ve formě pokračování, tedy více dílčími útoky. Nepolehčuje mu případné doznání, neboť to nikdy obžalovaný v této věci neučinil. Naopak zaujal takový postoj, z něhož nebyl patrný vůbec žádný odpovídající náhled na trestnou činnost, z níž je viněn. Pokud by v rámci své obhajoby obžalovaný postupoval jinak, mohlo dojít např. k odklonu od trestního stíhání, pokud by například obžalovaný učinil nějaké kroky k náhradě škody. Jako vhodný druh trestu pro obžalovaného se jevil trest odnětí svobody podmíněný, přičemž ten musel být ukládán jako úhrnný dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku podle zásad tam uvedených. Ukládán byl dle sazby přísnějšího z žalovaných trestných činů, a to přečinu podvod podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku, dle něhož může být ukládán trest odnětí svobody od 1 do 5 let. Za situace, kdy obžalovaný se dopustil přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku více útoky a kdy se dopustil dvou přečinů a s ohledem na jeho postoj k tomu, co mu bylo kladeno za vinu, tedy zejména absenci doznání, považoval soud za přiměřený trest odnětí svobody trest v trvání 16 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 36 měsíců. Současně bylo obžalovanému uloženo přiměřené omezení spočívající v tom, aby během zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. To platí zejména ve vztahu k přeplatku, který vznikl na neoprávněně získaném příspěvku na živobytí, který byl v období uvedeném v obžalobě obžalovanému úřadem práce vyplacen a který dosud nebyl obžalovaným vrácen.

O náhradě škody soud nerozhodoval, neboť v adhezním řízení žádný z poškozených nárok na náhradu škody neuplatnil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 29. června 2017

Mgr. Helena Mörtlová
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. 10. 2017 odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 6. 2017 č. j. 5 T 111/2016 - 589 podal obžalovaný [REDAKCE] nar. [REDAKCE] v Táboře, trvale bytem [REDAKCE] okres Tábor, a rozhodl o něm

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 6. 2017 č. j. 5 T 111/2016 - 589 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným v bodech 1. a) - c) pokračujícím přečinem úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě 2. přečinem podvod podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Za tyto přečiny mu byl podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce 16 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 36 měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradit škodu způsobenou trestným činem.

Obžalovaný podal proti rozsudku prostřednictvím svého obhájce odvolání. Toto je směřováno do výroku o vině, s výjimkou výroku o vině ad 1. b), a do výroku o trestu. V úvodu odůvodnění odvolání obhájce obžalovaného uvádí, že se obžalovaný k jednání pod bodem 1. b) výroku o vině doznal, ohledně ostatních částí výroku o vině obžalovaný trvá na své nevině a na obhajobě, že při sjednávání jednotlivých úvěrových smluv vědomě žádné nepravdivé údaje neuváděl a že své příjmy ze soukromých půjček a úvěrů úřadu práce nezamlčel.

U jednání popsaného pod bodem 1. a) obžalovaný trvá na tom, že svědkyně [REDAKCE] věděla, že je veden na úřadu práce, obžalovaný jí i řekl, že žádné zaměstnání nemá. Soud tak při uznání viny vyšel z nepravdivé svědecké výpovědi, neumožnil doplňující výslech jmenované svědkyně, ačkoliv byl obhajobou upozorněn na rozdílný obsah výpovědi svědkyně v trestní věci Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 39/2017, v níž byla dcera obžalovaného, [REDAKCE] s ohledem na výpověď svědkyně zproštěna obžaloby pro obsahově stejný skutek. Z tohoto důvodu se obhajoba domáhala, aby v odvolacím řízení byl proveden důkaz předmětným spisem a doplňujícím výslechem svědkyně [REDAKCE]. Obžalovaný totiž trvá na tom, že žádost o poskytnutí úvěru nebyla uvedenou svědkyní na místě

v příslušných částech vyplněna. Soud se však opřel o výpověď svědkyně, která tvrdila, že obžalovaného poučila o tom, že poskytnutí úvěru je vázáno na příjem, a uvedla také, že sám obžalovaný uvedl, že je zaměstnán. Pravdou však nebylo ani jedno, ani druhé, jak vyplývá z výpovědi svědka [REDAKCE] v hlavním líčení i z výpovědi svědkyně [REDAKCE] ve věci Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 39/2017. V odvolání je pak citována výpověď svědka [REDAKCE] z níž vyplývá, že příjem zájemce o úvěr nebyl pro Českomoravskou stavební spořitelnu podstatný, a není tedy pravdou, co uvedená spořitelna uvedla ve svém písemném vyjádření. Dle svědka [REDAKCE] také osoba, která sepisovala s obžalovaným návrh, věděla již před jednáním s ním, že tento nemá žádný příjem a je veden na úřadu práce. Obžalovaný tedy neuvedl při sjednávání smlouvy žádné nepravdivé údaje, což je znakem skutkového podstaty přečinu úvěrový podvod podle § 211 tr. zákoníku. Vzhledem k nastavení podmínek pro uzavření úvěru a k ujišťování, že jím uváděný příjem je pouze formalitou, která nebude mít žádný vliv na rozhodnutí věřitele, obžalovaný vůbec nemusel mít tušení, že se může dopustit uvedeného přečinu. Pak je otázkou, zda je dána nejen subjektivní stránka trestného činu, ale i zda je naplněna objektivní stránka trestného činu.

K bodu 1. b), který není napadán odvoláním, obhajoba uvádí, že se obžalovaný k jednání doznal, zdůrazněno bylo ovšem, že žádná škoda nevznikla, neboť úvěr byl splacen.

K bodu 1. c) rozsudku obhajoba odkázala na argumentaci použitou u bodu 1. a) a doplnila, že obžalovaný vysvětlil logicky okolnosti, za kterých obdržel razítko firmy [REDAKCE] což potvrdil i svědek [REDAKCE] vysvětlil i nedopatření, kterým se údaj o příjmu dostal do přílohy smluvní dokumentace.

K bodu 2. výroku o vině obžalovaný uvádí, že na základě praxe, kterou na úřadu práce poznal, byl v dobré víře, že postupuje správně a žádný příjem nezamlčel. Svědkyně [REDAKCE] ředitelka pracoviště úřadu práce, na rozdíl od ostatních svědkyň potvrdila, že předkládané výpisy z účtu obžalovaného mohly být kopírovány, nebylo prokázáno, že by zůstatky na těchto výpisech byly začernovány. Svědkyně také potvrdila nejednotnost praxe při výkladu zákona v případě obžalovaného, neboť bylo sporné, zda je půjčka aktivem, které je potřeba oznamovat dle metodického pokynu MPSV. Obžalovaný trvá na tom, že nějaký papír s poučením, které na začátku dostal, podepsal, ale nečetl jej. Zůstatek na účtu dokládat neměl, výpis však pravidelně nosil, aby doložil platbu za elektřinu, počáteční stav a konečný zůstatek z výpisu byl patrný, příslušná pracovnice tedy musela vědět, že na účtu je více než 1.000 Kč.

Dále v podaném odvolání obžalovaný vyjadřuje přesvědčení, že soud nedostal požadavkům, které vyplývají ze zásady in dubio pro reo, jednoznačně odmítá závěry soudu, dle nichž byl prokázán jeho úmysl, byť pouze úmysl eventuální. Ze skutečností, na něž je poukazováno v podaném odvolání, nelze závěry soudu považovat za jednoznačné a bez veškerých pochybností prokazané.

Obžalovaný dále namítá, že uložený trest je nepřiměřeně přísný. Soud nezohlednil trestní bezúhonnost obžalovaného, doznání v bodu 1. b) rozsudku a skutečnost, že úvěry jsou řádně splaceny, nebo již zcela splaceny. Nelze také akceptovat výtku, že nenahradil škodu, pokud obžalovaný vede ve správním soudnictví spory proti České republice, zastoupené Českou správou sociálního zabezpečení a je přesvědčen, že nepochybil.

Závěrem uvedeno, že dle názoru obhajoby napadený rozsudek trpí vadami, pro něž je nutno považovat podané odvolání za opodstatněné. Proto bylo navrženo, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a rozhodl o zproštění obžaloby v bodech 1. a), 1. c) a 2. výroku rozsudku a za jednání popsané pod bodem 1. b) obžalovanému uložil podmíněný trest při samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaného přednesl výše citované písemně zpracované odvolání a znovu zdůraznil stěžejní odvolací námitky. Dodal, že ve věci Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 39/2017, která je v odvolání zmiňována, již proběhlo odvolací řízení, v němž byla dcera obžalovaného zproštěna obžaloby z ještě příznivějšího důvodu. Protože se projednávaný skutek týkal stejného trestného činu skutkově navazujícího, opětovně obhájce navrhl, aby odvolací soud provedl důkaz zmiňovaným spisem. K bodu 2. rozsudku obhájce obžalovaného uvedl, že Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí s odůvodněním, které je téměř identické s obhajobou obžalovaného, a věc vrátil k dalšímu řízení. Dle tohoto rozhodnutí měl žalovaný (MPSV) náležitě vysvětlit, jak byly vyhodnoceny finanční prostředky od pana [redacted] a rodičů manželky obžalovaného [redacted] a měl přesně vymezit, zda se jednalo o půjčky či nikoli a proč, a podle toho měl podrobně vysvětlit, proč byly uvedené prostředky orgánem pomoci v hmotné nouzi zahrnuty mezi příjmy, nikoli mezi majetek. Krajský soud z tohoto důvodu zhodnotil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Ve věci této rozsudek soudu prvního stupně odkazuje na první rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, jímž byla žaloba obžalovaného zamítnuta. Toto rozhodnutí má stejný skutkový základ a obhajoba se domnívá, že bude muset dojít ke zrušení i předchozího rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích. Zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 8. 2017 č. j. 56 AD 3/2016 - 44 obhájce obžalovaného navrhl jako důkaz, stejně jako rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 10. 2017 č. j. MPSV-2017/202305-913. Dále obhájce obžalovaného trval na výsledku svědkyně [redacted]

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře uvedla, že státní zastupitelství k napadenému rozsudku nemělo žádné výhrady, považuje rozsudek za zákonný ve všech výrocích. Připustila, že nově předložené důkazy mohou mít vliv na právní posouzení věci, navrhla proto, aby byla jako důkaz provedena rozhodnutí předkládaná obhajobou.

Krajský soud doplnil dokazování o čtení podstatného obsahu spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 39/2017, konkrétně výpovědi svědkyně [redacted] v hlavním líčení konaném dne 26. 5. 2017, rozsudku okresního soudu i rozsudku soudu odvolacího. Dále byla jako listinné důkazy předložena k nahlédnutí výše specifikovaná rozhodnutí MPSV a KS v Českých Budějovicích.

Obhájce obžalovaného závěrem uvedl, že i s ohledem na doplněné dokazování, z něhož vyplynuly skutečnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, má za zcela odůvodněné zproštění obžaloby v bodech 1. a), 1. c) a 2. výroku o vině napadeného rozsudku. Ohledně bodu 1. b) by soud mohl rozhodnout o podmíněném zastavení trestního stíhání.

Státní zástupkyně závěrem uvedla, že nelze uzavřít, že obžalovaný nevěděl o uvedení nepravdivých údajů, jde o jinou situaci než u jeho dcery. V této části se tedy s odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně plně ztotožňuje. K bodu 2. poukázal na skutečnost, že soudem bylo zrušeno rozhodnutí MPSV pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti. Navrhla proto, aby odvolání bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Obžalovaný v rámci posledního slova poukázal na to, že svědkyně (míněno svědkyně [redacted]) zpochybnila výpověď svých čtyř podřízených, k tomu však soud prvního stupně nepřihlédl. Na úřadu práce pravidelně předkládal požadované listiny, z předkládaného výpisu z účtu mohly pracovnice zjistit výši zůstatku na účtu. Pokud by úřednice dělala řádně svou práci a sama si z výpisu zůstatek na jeho účtu zjistila, což mohla, zjistila by, že tento je vyšší než 1.000 Kč, poté by se u soudu nemuselo nic řešit, řízení by bylo zastaveno, dávky by mu nebyly přiznány a on neměl tyto problémy.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu z titulu odvolání podaného obžalovaným přezkoumal napadený rozsudek v odvoláním dotčených výročí o vině a v celém výroku o trestu, přezkumu podrobil i správnost řízení, které rozsudku předcházelo. Poté dospěl k následujícím závěrům.

V procesním postupu soudu prvního stupně nebylo shledáno žádné pochybení, jež by muselo vést ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Právo obžalovaného na obhajobu nebylo nijak zkráceno. Obžalovaný mohl svá práva plně uplatnit v průběhu hlavního líčení, k němuž byl řádně a včas předvolán, včas a řádně byl o něm vyrozuměn i jeho obhájce. Obžalovanému byla dána možnost se vyjádřit ke skutkům, jež mu byly kladeny za vinu, a k prováděným důkazům, pokládat vyslychaným svědkům otázky a navrhopat provedení dalších důkazů.

Samotný rozsudek splňuje po obsahové stránce všechna kritéria vyžadovaná v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. Okresní soud v jeho odůvodnění uvádí, k jakým skutkovým závěrům dospěl a na základě jakých důkazů, obsah nejdůležitějších důkazů dokonce podrobně cituje. Vysvětluje také, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a s rozpory mezi jednotlivými důkazy, především mezi výpověďmi vyslychaných osob. Úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů, jsou srozumitelné a logicky vysvětleny.

Ačkoli krajský soud ve veřejném zasedání doplnil dokazování ve věci o přečtení podstatného obsahu spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 39/2017, tedy důkazu, jehož provedení bylo okresním soudem zamítnuto, nelze mít dokazování provedené v průběhu hlavního líčení za neúplné. Naopak je krajský soud přesvědčen, že dokazování v hlavním líčení bylo provedeno ve vyčerpávající šíři, byly provedeny všechny důkazy relevantní pro zjištění skutkového stavu, o němž není důvodných pochyb, a pro učinění odpovídajících právních závěrů, zvláště materie listinných důkazů byla poměrně rozsáhlá. Okresní soud tedy postupoval plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu a, jak výše naznačeno, provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém zvážení všech okolností. Vyhověl tak i požadavkům uvedeným v § 2 odst. 6 tr. řádu.

Krajský soud považuje napadený rozsudek za věcně správný. Okresní soud závěr o vině v odvolání napadených bodech 1. a) a 1. c) výroku o vině opřel kromě listinných důkazů i o výpověď svědkyně [redacted] jejíž věrohodnost je obhajobou napadána zpochybňována s odkazem na obsah výše zmíněného spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 39/2017. V něm byla projednávána trestní věc [redacted] dcery obžalovaného, stíhané rovněž pro úvěrový podvod. V průběhu hlavního líčení jmenovaná svědkyně uvedla, že uzavření úvěrové smlouvy s [redacted] bylo domluveno přes jejího otce, tedy obžalovaného, a pana [redacted] (i v této věci slyšený svědek [redacted] Do žádosti o poskytnutí úvěru [redacted] sama napsala údaje o příjmu [redacted] ačkoli obě věděly, že nejsou pravdivé, věděli to i přítomní [redacted] a [redacted] Připustila, že si není úplně jistá, zda při odchodu [redacted] z kanceláře byly všechny kolonky v žádosti i přílohách vyplněné. Tehdy s ní [redacted] nesjednával úvěr pro sebe, sjednával jej až později. Z nyní uvedeného je patrné, že se svědkyně [redacted] vyjadřovala k průběhu uzavírání úvěrové smlouvy s [redacted] nikoli s obžalovaným [redacted] Výpověď svědkyně tedy nelze vztáhnout i na jeho případ a říci bez dalšího, že u něho probíhalo sjednání smlouvy o úvěru stejným způsobem.

V předmětné věci svědkyně [redacted] vypověděla, že jí při sjednávání úvěrové smlouvy obžalovaný řekl, že pracuje, faktem také je, že obžalovaný v obou případech [body 1. a) a 1. c) výroku] podepsal žádost o poskytnutí úvěru, v nichž byly uvedeny nepravdivé údaje o jeho příjmu, ač svým podpisem v příslušném formuláři stvrdil jejich pravdivost. O uvedené skutečnosti tedy musel vědět. Při sjednávání druhé ze smluv si dokonce sám opatřil nepravdivé potvrzení o příjmu prostřednictvím svědka [redacted] Nemůže být tedy pochyb o tom, že obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 tr. řádu.

K námitkám obhajoby týkajícím se svědkyně [redacted] krajský soud dodává, že za správnou považuje poznámku okresního soudu, že i případná vědomá účast této svědkyně na uvedení nepravdivých tvrzení o příjmu obžalovaného do žádostí o poskytnutí úvěru nemá vliv na hodnocení trestně právní odpovědnosti obžalovaného. Mohla by toliko zakládat trestně právní odpovědnost i této svědkyně, a to buď ve formě spolupachatelství, nebo účastenství.

Krajský soud zastává názor, že i závěr o vině obžalovaného v bodě 2. výroku je správný. Okresní soud v odůvodnění rozsudku velice podrobně rozebírá důkazy, z nichž plyne, že obžalovaný v době, kdy žádal o poskytnutí dávek pomoci v hmotné nouzi či následně dokladoval (měl dokladovat) trvání důvodů pro jejich poskytování, přijímal finanční prostředky v nemalé výši, které byly nepochybně použity pro zajištění potřeb domácnosti, tedy obžalovaného a osob s ním společně posuzovaných pro účely poskytnutí jím nárokové dávky. Jestli taková finanční plnění přijímal, měl je v první řadě použít na úhradu potřeb, o jejichž úhradu však žádal stát. Tento významný zamlčený zdroj prostředků znamenal zásadní skutečnost pro posouzení nároku žadatele na dávku hmotné nouze, jak již vysvětlil okresní soud v odůvodnění rozhodnutí. Zde také dospěl k závěru, že poskytnuté finanční prostředky (půjčky) bylo nutno zahrnout do majetku obžalovaného a s ním posuzovaných osob. Na tom nic nemění ani rozhodnutí předložená obhajobou v průběhu veřejného zasedání. Z nich toliko plyne, že důvodem pro zrušení rozhodnutí správních orgánů bylo jejich nedostatečné odůvodnění, zrušovanými rozhodnutími není napadáno jejich meritum.

Okresní soud tedy učinil důkazně podložený závěr, že obžalovaný jako žadatel o dávky hmotné nouze úmyslně neoznámil skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávku a její výplatu a v důsledku toho mu byly vyplaceny dávky neoprávněně, a to ve výši, kterou je nutno považovat za větší škodu ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 tr. zákoníku. Z tohoto důvodu byla správně zvolena právní kvalifikace podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku.

Trest, který byl obžalovanému uložen, nelze v žádném případě považovat za nepřiměřený. Obžalovanému byl za dva trestné činy ukládán trest úhrnný podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Jeho výše tedy musela být stanovena v trestní sazbě nejpřísněji trestného činu, jímž je v daném případě přečin podvod podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, u něhož je sazba trestu odnětí svobody stanovena na jeden rok až pět let. Je patrné, že obžalovanému byl uložen trest při spodní hranici této trestní sazby a vzhledem k tomu, že jde o trest podmíněně odložený na zkušební dobu, je na místě závěr, že tento výchovný trest je zcela adekvátní osobě obžalovaného (dosud netrestaného soudně) i polehčující okolnosti spočívající v tom, že jednáními popsanými pod bodem 1. výroku rozsudku nebyla poškozeným způsobena faktická škoda. Odvolání směřované proti výroku o trestu proto také nelze považovat za důvodné.

S ohledem na výše řečené krajský soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není ani zčásti důvodné, proto bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 18. 10. 2017

JUDr. Jiřina Roubíčkoyá, v.r.
předsedkyně senátu

zpracoval
Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová

Alice
Srbová

Digitálně
podepsal Alice
Srbová
Datum:
2017.10.31
09:45:14 +01'00'

